

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/157/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2521010094
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Szabó
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2521010094.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Szabó a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX. januára XXXX v B., trvale bytom C. XX, t. č. vo výkone väzby v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov, pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany z 5. októbra 2022, č. k. 23T/10/2021-912, na verejnom zasadnutí konanom dňa 6. decembra 2022 v Trnave, takto

rozhodol:

I/ Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje v celom rozsahu.

II/ Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s § 166 Trestného poriadku s poukazom na rozsudok Okresného súdu Piešťany z 25. októbra 2021, č. k. 23T/10/2021-606 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 20. januára 2022, sp. zn. 6To/93/2021 a s poukazom na rozsudok Okresného súdu Piešťany z 13. júla 2022, č. k. 23T/10/2021-860 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 13. septembra 2022, sp. zn. 6To/126/2022 sa

obžalovaný: A. B., nar. XX. januára XXXX v Piešťanoch, trvale bytom C. XX, t. č. vo výkone väzby v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov,

odsudzuje:

Podľa § 199 ods. 2 Trestného zákona a § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 a § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd obžalovanému ukladá úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného vinným zo spáchania zločinu zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona na nasledovnom skutkovom základe:

„dňa 24.11.2020 v čase asi o 12:50 hodine v rodinnom dome číslo 65 v obci Rakovice zavolať svoju manželku D. B. do spálne, kde jej povedal, aby sa vyzliekla a ak sa nevyzlečie, tak ju vyzlečie na silu on, D. B. si zo strachu dala dole legíny a nohavičky, následne jej povedal, že dnes bude roztrhaná, „rozjebe“ ju tak, aby už s nikým nemohla „jebať,“ na prekonanie jej odporu ju začal jednou rukou škrtiť na krku, ľahol si na ňu, pričom proti jej vôli s ňou začal súložiť, potom jej prikázal ľahnúť si na zem, kde v súloží opakovane pokračoval a zároveň ju aj na zemi škrtil, keď sa D. B. nemohla nadýchnuť, tak jej krk na chvíľu pustil, aby sa nadýchla, potom ju dal znovu na posteľ s tým, že budú mať sex toľko, pokiaľ nepovie dosť a keď bude odporovať, tak dostane, svojim konaním poškodenéj D. B. spôsobil ľahkú formu pomliaždenia mäkkých tkanív krku vpravo i vľavo a ľahkú formu pomliaždenia mäkkých tkanív na pravom a ľavom stehne, v strednej časti na vnútornej strane“.

Okresný súd v napadnutom rozsudku podľa § 166 Trestného poriadku poukázal na rozsudok Okresného súdu Piešťany z 25. októbra 2021, sp. zn. 23T/10/2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 20. januára 2022, sp. zn. 6To/93/2021, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania skutku v bode 2/ obžaloby právne kvalifikovaného ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Okresný súd napadnutým rozsudkom obžalovanému podľa § 199 ods. 2 Trestného zákona a § 36 písm. l), § 38 ods. 3 a § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov nepodmienečne, na výkon ktorého obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Po vyhlásení napadnutého rozsudku obžalovaný zahlásil odvolanie proti výroku o vine a treste ako aj proti konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo a prokurátor sa vzdal práva podať odvolanie vo vzťahu k výroku o treste. Obžalovaný odvolanie odôvodnil prostredníctvom svojich obhajcov.

Obžalovaný prostredníctvom obhajcu JUDr. Juraja Gavalca v odvolaní namieta, že okresný súd rozhodol o vine obžalovaného vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ obžaloby opakovane, a to napriek tomu, že rozsudok okresného súdu z 13. júla 2022, č. k. 23T/10/2021-860 bol uznesením krajského súdu z 13. septembra 2022, sp. zn. 6To/126/2022 zrušený len vo výroku o treste, teda výrok o vine obžalovaného aj vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ obžaloby už nadobudol právoplatnosť.

Pokiaľ ide o výrok o treste, obžalovaný prostredníctvom obhajcu JUDr. Juraja Gavalca opätovne poukázal na ustanovenie § 34 ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorého Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby a uviedol, že v prejednávanej príhode je možné aplikovať ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu. Obžalovaný tiež uviedol, že trest nesmie byť ukladaný mechanicky bez zváženia všetkých okolností konkrétneho prípadu a pomerov páchatel'a, najmä bez zváženia doterajšej starostlivosti obžalovaného o majetkovú situáciu rodiny, pričom citovú zanedbával, čo si už uvedomuje. Obžalovaný poukázal na právne východiská a závery rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 2. novembra 2011, sp. zn. PL. ÚS 6/2009 a uviedol, že zásada humanizmu uplatňovaná v trestnom práve zahŕňa nielen ochranu páchatel'a, jeho resocializáciu či sociálnu integráciu, výkon trestu a ochranných opatrení, ale aj ochranu spoločnosti vrátane humanitných ideálov a hodnôt, ako aj ochranu potencionálnych obetí pred trestnými činmi, pričom vychádzajúc zo zásady humanity treba dodržať princíp úmernosti represie, aby táto neprekročila mieru nevyhnutnú na splnenie účelu trestu. Podľa názoru obžalovaného uložený trest nezohľadňuje skutočnosť, že obžalovaný a jeho manželka, teda poškodená, s deťmi chcú napriek tomu, čo sa stalo, spolu žiť. Obžalovaný je preto názoru, že za tejto situácie je možné a aj nutné zmierniť negatívny vplyv štátnej moci na rodinné vzťahy obžalovaného a poškodenéj zmiernením trestu, ktorý stanovil zákonodarca pre takúto trestnú činnosť a dodal, že nejde pritom len o citové vzťahy, ale aj o ďalšie ekonomické prežitie rodiny obžalovaného, čo je v dnešných pomeroch veľmi dôležité, pričom poškodená nedokáže sama viesť rodinnú spoločnosť a starať sa o rodinu a ona a aj deti sa dostávajú do kritickej situácie a do priameho existenčného ohrozenia. Obžalovaný ďalej uviedol, že účelom trestu nie je celkom zničiť jednu rodinu, ale nájsť proporcionálne riešenie medzi záujmom štátu na potrestaní páchatel'a a zároveň zabezpečiť aj fungovanie rodiny,

ktorá o to má, napriek všetkému čo sa stalo záujem a má snahu prekonať to. Obžalovaný nesúhlasí s tvrdením okresného súdu, podľa ktorého problémy firmy neboli hodnoverne preukázané a že v takých problémoch ani nie je možné vidieť charakter výnimočnosti a mimoriadnosti. Obžalovaný zastáva názor, že mu je možné aplikujúc ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona uložiť aj trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu s najdlhšou skúšobnou dobou a zakázať mu počas nej požívať alkohol, ktorý je príčinou všetkého v danej trestnej veci. Obžalovaný okresnému súdu vytyka pomerne stručné odôvodnenie nepoužitia mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody a jeho konštatovanie, že obdobné okolnosti a pomery sa vyskytujú bežne. Obžalovaný preto navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. d) a písm. e) Trestného poriadku zrušil vo výroku o vine a treste a aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol v súlade s vyššie uvedeným.

Obžalovaný svoje odvolanie odôvodnil aj prostredníctvom obhajcu Doc. JUDr. Štefana Kočana, PhD., ktorý rovnako poukázal na nezákonný postup okresného súdu, ktorý obžalovaného opakovane uznal vinným aj vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ obžaloby. Obžalovaný ďalej uviedol, že oľutoval všetko čo sa stalo, má svoju rodinu rád a poškodenej sa niekoľkokrát ospravedlnil. Obžalovaný tiež uviedol, že poškodená ho vo výkone väzby pravidelne navštevuje a chce mať spolu ďalšie dieťa. Obžalovaný uviedol, že mu poškodená odpustila a potvrdila, že s ním chce mať ďalšie dieťa a že chce s ním žiť v spoločnej domácnosti. Obžalovaný zdôraznil, že poškodená má problémy vo firme a poukázal na to, že sama poškodená uviedla, že obžalovaný by dal firmu do poriadku, lebo vždy vedel dať všetko do poriadku. Obžalovaný preto navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, resp. aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a sám rozhodol s využitím inštitútu mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona so zreteľom na jeho ods. 3 písm. d) a uložil mu primeraný trest aj s ohľadom na skutočnosť, že je už 23 mesiacov vo výkone väzby.

K odvolaniu obžalovaného sa prostredníctvom svojho splnomocnenca vyjadrila aj poškodená, ktorá rovnako ako obžalovaný upozornila na duplicitné uznanie viny obžalovaného aj vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ obžaloby. Poškodená zároveň uviedla, že uloženie trestu odňatia slobody vo výmere sedem rokov nepodmienečne sa jej javí ako nespravodlivé a trest ako neprimerane prísny, pričom je toho názoru, že účel trestu je možné dosiahnuť aj uložením trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu. Poškodená v podstate zopakovala argumentáciu obžalovaného v jeho odvolaní a uviedla, že obžalovaný zmenil nielen postoj ku nej, ale aj k ich spoločnému životu a po prepustení na slobodu chce obnoviť ich spolužitie. Poškodená potvrdila, že väzobné stíhanie obžalovaného a jeho niekoľkoročný trest odňatia slobody má nepriaznivý vplyv na podnikanie obžalovaného, od ktorého je spolu s deťmi existenčne závislá. Poškodená preto navrhla, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a obžalovanému uložil podmienený trest odňatia slobody s probačným dohľadom a primeranými obmedzeniami a povinnosťami.

Prokurátor sa k odvolaniu obžalovaného do predloženia veci krajskému súdu nevyjadril.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku (1) Ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku Ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku Ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku Odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd preskúmaním spisového materiálu zistil, že odvolanie proti napadnutému rozsudku podala oprávnená osoba /§ 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku/ a odvolanie bolo podané včas /§ 309 ods. 1 Trestného poriadku/. Po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti napadnutých výrokov ako aj správnosti postupu konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné, aj keď nie v celom rozsahu.

Krajský súd predovšetkým konštatuje, že výhrady obhajoby vo vzťahu k opakovanému uznaniu viny obžalovaného aj vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ obžaloby sú dôvodné. O obžalobe okresný súd rozhodol rozsudkom z 25. októbra 2021, č. k. 23T/10/2021-606, ktorým uznal obžalovaného vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v bode 2/ obžaloby, pričom krajský súd svojim uznesením z 20. januára 2022, sp. zn. 6To/93/2021 predmetný rozsudok zrušil vo výroku o oslobodení obžalovaného podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby Okresnej prokuratúry Piešťany, sp. zn. Pv 644/20/2204-67 z 3. mája 2021 pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a zároveň vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Výrok o vine obžalovaného vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ obžaloby tak nadobudol právoplatnosť dňa 20. januára 2022, pričom krajský súd dopĺňa, že obžalovaný vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ obžaloby urobil vyhlásenie, že je vinný z jeho spáchania, teda dokazovanie k výroku o vine k predmetnému skutku okresný súd nevykonával.

O vine obžalovaného vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ obžaloby okresný súd rozhodol rozsudkom z 13. júla 2022, č. k. 23T/10/2021-860, ktorým uznal obžalovaného vinným zo spáchania zločinu zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, pričom krajský súd svojim uznesením z 13. septembra 2022, sp. zn. 6To/126/2022 predmetný rozsudok okresného súdu zrušil len vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Výrok o vine obžalovaného vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ obžaloby tak nadobudol právoplatnosť dňa 13. septembra 2022, z čoho potom vyplýva, že pokiaľ okresný súd napadnutým rozsudkom obžalovaného uznal vinným vo vzťahu ku skutku v bode 1/ obžaloby, urobil tak opakovane a v rozpore s Trestným poriadkom. Na túto situáciu krajský súd musel reagovať, pretože v opačnom prípade by popri sebe

existovali dva rozsudky okresného súdu, ktorými by bol obžalovaný uznaný vinným na rovnakom skutkovom základe.

Zo skutočností uvedených v bodoch 16 a 17 tak vyplýva, že povinnosťou okresného súdu bolo rozhodnúť už len o treste obžalovaného a spôsobe jeho výkonu. Krajský súd na tomto mieste pripomína, že ďalším dôvodom pre zrušenie rozsudku okresného súdu z 13. júla 2022, č. k. 23T/10/2021-860 bol nesprávny postup okresného súdu, ktorý nepoučil svedkov a obžalovaného pred ich opätovnými výsluchmi a zároveň nezloženie prísahy svedkov pred ich vypočutím na hlavnom pojednávaní, čo krajský súd vyhodnotil ako podstatné chyby konania podľa § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ktoré zakladajú dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a hoci odvolaním neboli vytýkané, krajský súd bol povinný na ne podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku prihliadať.

Pokiaľ ide o odôvodnenie výroku o treste v napadnutom rozsudku, okresný súd uviedol, že u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona, keďže obžalovaný sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval, pričom nezistil žiadnu z príťažujúcich okolností uvedených v § 37 Trestného zákona. Okresný súd ďalej uviedol, že vzhľadom na aplikáciu § 41 odsek 2 Trestného zákona nezohľadnil príťažujúcu okolnosť spáchania viacerých trestných činov podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona a pri prevažujúcom pomere poľahčujúcich okolností podľa § 38 odsek 3 Trestného zákona znížil hornú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody stanovenú v ustanovení § 199 odsek 2 Trestného zákona o jednu tretinu. Okresný súd obžalovanému ukladal úhrnný trest za viac trestných činov podľa § 41 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona podľa ustanovenia § 199 odsek 2 Trestného zákona.

Okresný súd ďalej uviedol, že zohľadnil závažnosť oboch trestných činov, ktoré obžalovaný spáchal a ktoré konanie predstavuje významný zásah do práv jeho manželky, ktoré muselo zanechať na jej psychickom zdraví stopy a narušiť vzájomné manželské a v širšom kontexte aj rodinné spolužitie. Okresný súd poukázal na záver znaleckého posudku z odboru psychológie, v ktorom znalkyňa konštatovala, že u poškodennej sa rozvinul syndróm týranej ženy so zlyhaním obranných mechanizmov.

Pri posúdení a hodnotení osoby obžalovaného okresný súd vychádzal z jeho vzťahov k hodnotám spoločnosti, z osobných i povahových vlastností a s nimi súvisiacimi dôsledkami. Z hľadiska posúdenia osoby obžalovaného, jeho osobných pomerov a možnosti nápravy okresný súd uviedol, že obžalovaný má jeden záznam v registri trestov staršieho dátumu, pričom sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Keďže obžalovaný bol priestupkovo postihnutý iba za priestupky v doprave, pričom k plneniu rodičovských a predovšetkým pracovných povinností pristupuje zodpovedne, okresný súd bol toho názoru, že účel trestu tak v oblasti generálnej, ako aj individuálnej prevencie bude v prejednávanej veci dosiahnutý uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody na spodnej hranici upravenej trestnej sadzby, a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že obžalovaný zaujal k spáchanej trestnej činnosti kritický postoj.

Vo vzťahu k možnosti mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody okresný súd uviedol, že toto prichádza do úvahy v mimoriadnych resp. výnimočných prípadoch odôvodnených buď okolnosťami prípadu alebo pomermi páchatel'a, teda nie takými okolnosťami alebo pomermi, ktoré sa vyskytujú bežne. Okresný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú žiadne také mimoriadne okolnosti prípadu, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ustanovenia § 39 odsek 1 Trestného zákona a že jeho aplikáciu neodôvodňujú ani pomery obžalovaného, pričom vo vzťahu k plneniu pracovných povinností obžalovaným, jeho starostlivosti o rodinu (na ktoré okresný súd v rámci ukladania a výmery trestu starostlivo prihliadal) a k finančným problémom firmy, ktoré navyše neboli hodnoverne preukázané, okresný súd charakter mimoriadnosti a výnimočnosti nevzhladol.

Okresný súd zaradil obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia vzhľadom na to, že v období desiatich rokov pred spáchaním skutku nebol vo výkone trestu odňatia slobody.

Vo vzťahu k aplikácii ustanovení § 199 ods. 2 Trestného zákona a ustanovení § 36 písm. l), § 38 ods. 3 a § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona okresným súdom krajský súd uvádza, že okresný súd postupoval správne. Obžalovaný spáchal viac trestných činov, preto okresný súd obžalovanému správne ukladal úhrnný trest, pričom s ohľadom na ustanovenie druhej vety § 34 ods. 6 Trestného zákona bol povinný obžalovanému ukladať trest odňatia slobody. Prísnejšie trestným z oboch spáchaných trestných činov je zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 2 Trestného zákona, za spáchanie ktorého Trestný zákon stanovil trestnú sadzbu trestu odňatia slobody od sedem do pätnásť rokov. Keďže obžalovaný spáchal dva úmyselné zločiny a tieto spáchal dvoma skutkami, okresný súd správne aplikoval ustanovenie § 41 ods. 2 Trestného zákona. Po úpravách trestnej sadzby podľa § 38 ods. 3 a § 41 ods. 2 Trestného zákona tak okresný súd ukladal trest odňatia slobody vo výmere od 7 (sedem) rokov do 16 (šestnásť) rokov, 5 (päť) mesiacov a 10 (desať) dní. Spodná hranica upravenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody tak predstavuje sedem rokov.

Obhajoba sa domáhala aplikácie ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého Ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatelia má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatelia neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatelovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom, pričom skutočnosť, v ktorých majú spočívať okolnosti prípadu a pomery obžalovaného zhrnula v odôvodnení odvolania proti napadnutému rozsudku.

Pokiaľ ide o mimoriadne skutkové okolnosti prípadu, pod týmito je potrebné rozumieť existenciu takých okolností, ktoré majú podstatný vplyv na spáchanie trestného činu a ktoré majú objektívny súvis s konkrétnym trestným činom. Tieto okolnosti nemožno stotožňovať s poľahčujúcimi okolnosťami, pretože ich rozdielnosť spočíva v kvalitatívnom rozlíšení miery intenzity, ktorými tieto okolnosti pôsobia na osobu páchatelia, páchanie trestnej činnosti, povahu páchanej trestnej činnosti a pod.. Takéto mimoriadne skutkové okolnosti môžu byť zastúpené jednotlivo ako aj v ich súhrne. Mimoriadne skutkové okolnosti môžu spočívať tak na strane konkrétneho skutkového deja trestného činu, ako aj na strane orgánov činných v trestnom konaní a súdu (STRÉMY, T., KURILOVSKÁ, L. a kol., Trestný zákon, komentár, I. zväzok, 1. vydanie, Praha, Wolters Kluwer ČR, a.s., 2022, 240 s.).

Osobnými pomermi páchatelia sa rozumejú okolnosti, ktoré vplývajú na osobnosť páchatelia trestného činu, no neprejavia sa v spôsobe spáchania konkrétneho skutku. Ide teda o súbor určitých okolností, ktoré pôsobia na páchatelia trestného činu a spravidla majú dlhotrvajúci charakter. Môže ísť o intelektuálnu úroveň konkrétneho páchatelia, psychický stav páchatelia spočívajúci v slabomyseľnosti, dôveryhodnosti, ovplyvniteľnosti alebo emočnej nevyrovnanosti alebo aj prípad, keď má páchatel početnú rodinu, ktorá je na neho výživou odkázaná a pod. (STRÉMY, T., KURILOVSKÁ, L. a kol., Trestný zákon, komentár, I. zväzok, 1. vydanie, Praha, Wolters Kluwer ČR, a.s., 2022, 241 s.).

Krajský súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že skutočnosť uvádzaná obhajobou nezakladajú dôvod na úvahu o aplikácii ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona. Opakované ospravedlnenie sa obžalovaného poškodenej a ani skutočnosť, že poškodená obžalovanému odpustila, nie sú okolnosťami prípadu majúcimi akýkoľvek vplyv na spáchanie trestného činu, nemajú objektívny súvis s trestnými činmi spáchanými obžalovaným a nemožno ich posúdiť ani ako pomery obžalovaného odôvodňujúce mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestu ustanoveného Trestným zákonom. Uvedené platí rovnako aj pre obžalovaným a poškodenou deklarovany zámer mať spolu ďalšie dieťa.

Pokiaľ ide o finančné problémy, na existenciu ktorých zhodne poukazovali obžalovaný i poškodená, tieto podľa názoru krajského súdu rovnako nezakladajú dôvod na mimoriadne zníženie trestu odňatia

slobody, pretože to nie je ani mimoriadna okolnosť prípadu a ani skutočnosť spadajúca pod pomery páchatel'a. Finančné problémy firmy sú zrejme jedným z následkov väzobného stíhania obžalovaného v kombinácii so skutočnosťou, že poškodená firma nedokáže riadiť tak efektívne (alebo vôbec), ako to robil obžalovaný. Aj táto situácia sa však dá riešiť napr. tým, že firma zamestná osobu, ktorá ju bude vedieť manažérsky riadiť.

Zhrnúc skutočnosti uvedené v bodoch 28 a 29 preto okresný súd rozhodol správne, pokiaľ v prejednávacom prípade nevzhladol dôvody na aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona.

K argumentácii obhajoby vo vzťahu k personalite trestu s poukazom na § 34 ods. 3 Trestného zákona krajský súd uvádza, že uloženie trestu páchatel'ovi vždy nevyhnutne zasiahne aj blízke osoby páchatel'a, napr. v podobe narušenia rodinných väzieb, straty príjmu atď.. Krajský súd preto zvažoval, či by v prejednávacom prípade nepostačovalo obžalovanému uloženie trestu odňatia slobody, ktorého výkon by bolo možné podmiennečne odložiť. Uloženie trestu odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu by však bolo možné len v prípade aplikácie ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, ktorá ale v prejednávacom prípade možná nie je. Krajský súd zároveň dodáva, že uloženie trestu odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu okrem nemožnosti aplikácie ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona vylučuje aj závažnosť zločinov spáchaných obžalovaným a v neposlednom rade aj rozpätie trestnej sadzby trestu odňatia slobody, v ktorej bolo potrebné obžalovanému ukladať tento druh trestu.

Krajský súd záverom uvádza, že obhajobou uvádzané dôvody je možné vyhodnotiť pri úvahách o určení konkrétnej výmery trestu odňatia slobody, pričom tieto spolu so skutočnosťou, že obžalovaný urobil vyhlásenie o vine vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ obžaloby a skutočnosťou, že spáchanie trestných činov úprimne oľutoval a v jeho prejavoch je badať zreteľnú snahu po náprave, odôvodňujú uloženie trestu odňatia slobody na samej spodnej hranici upravenej trestnej sadzby. Krajský súd sa preto stotožňuje so záverom okresného súdu, že trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov je trestom, ktorý je trestom nielen zákonným, ale v prejednávacom prípade aj spravodlivým a zároveň trestom obsahujúcim v sebe prvok tak individuálnej ako aj generálnej prevencie. Okresný súd tiež obžalovaného správne na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestných činov nebol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.